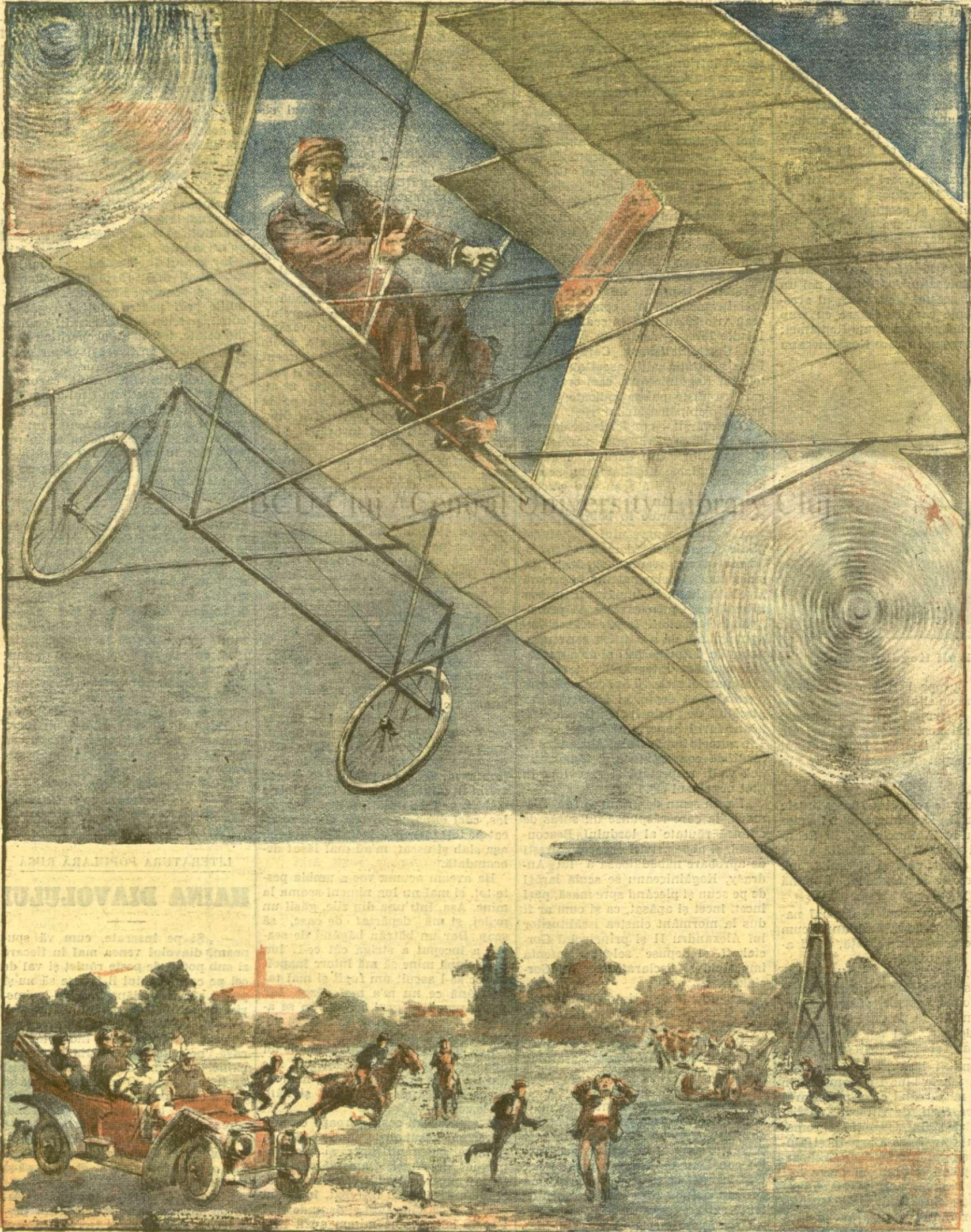

UNIVERSUL LITERAR

© nouă victime a aviației în Franța. — (Vezi explicația).

ecolul curții înainte de a pătrunde în casă. Tovarășii săi care nu se țineau mai pe jos intrară, fiecare cum îl duceau picioarele, odată cu dansul. Nevasta lui care plecase mai din vreme de la sfat tremura de spaimă într'un colț.

— Ce, nevastă? strigă Ilie intrând— povestea tot te mai face să tremuri?

— Da, nu mi-e bine, răspunse Maria aruncând o ochire sperioasă în jurul ei.

— Mai bine adă încă o sticlă cu rachiu din grămadă. Vrea să o gâtesc cu prietenii aceștia; blestematul de Petre Radu ne-a tras o spaimă cu povestea lui drăcească, că nevasta tremură și acum. Chiar dracul să fi fost, — să zicem — ce ne pasă nouă de el? Ducă-se! Uite, acum să poftescă aci înaintea mea și-i dau voce să-mi ia sufletul dacă o mai sta o clipă!

— Atunci de ce te-ai speriat și tu ca și ceilalți când vorbea Petre Radu, zise un oaspete.

— Ești? Ați visat dragii mei... ați visat...

Tovarășii nu-și putură opri un zâmbot șiret la care se adăuga roșeața obrazilor produsă de rachiu. Sticla făcu încă odată inconjurul mesei și se opri la Ilie care, după ce sorbi din ea, întrebă din nou.

— Cu toate astea cum ce-ar putea însemna la urmă, povestea lui Padu?

— Ei! cumetre, astfel de istorii nu se povestesc neaptea, însă ca să vă fac pe plac v'o spun de la început... Ascultați!

Aci vorbitorul se scărpină la ceafă își șterse gura cu mâneca cămășii, propti o mână de marginea mesei și începu:

— „Odată, habar n'am pentru care vină, diavolul a fost gonit din iad...

— Cum se poate, cumetre, — îl intrerupse Ilie, — să fie dracul gonit din iad.

— De unde vrei să știu? L-au gonit și gata, cum un om și-ar gonit o câine din casă. Poate i-a trăznit prin cap să facă vre-o faptă bună și i-a arătat așa. Diavolul însă se plictisea grozav afară din iad. Ce să facă? Se apucă de băut ca un dobitoac și-și alege banul de sub deal, unde nu poate intra nimeni fără să-și facă cruce. De dimineață până seară nu știa din cărciumă.

— Ce spui, cumetre? Cum poate să intre diavolul în cărciumă? Doar Dumnezeu i-a dat coarne și ghiare ca să-l cunoască credincioșii?

— Așa este! Iusă purta căciula și opinci, iar mâncăile sumanului îi ascundeau mâinile: peste puțină să fie cunoscut. Și chefuia, chefuia... În sfârșit băuse tot ce avea la el. Cărciumarul i-a dat o vreme pe datorie, iusă la urmă a trebuit să nu-i mai dea. Diavolul atunci își schimbă haina pe cățiva lef la un cămătar și îi spuse: „Eagă de seamă, cămătarule, o să viu să-mi ia haina peste o zi sau două. Păstrează-o! Apoi după paric-ar fi intrat în pământ. Cămătarul cută la haină și văzu că din postavul din care era făcută nu s'ar mai găsi nici la târg. Peste câtăva vreme, uitând ce se legase, vându haina pe cinci galbeni. Într-o seară, iusă, iată că intră un om: „Cămătarule, dă-mi haina“. Cămătarul mai întâi nu-l recunoscu, apoi se prefăcu că nici nu știe de ce este vorba. „Ce haină? N'am nici o haină“. Diavolul plecă. Seara numai, când cămătarul își închisese prăvălioara și se pregătea să se culce, se auzi un fășiit! Cămătarul privi și văzu cu ochii cășcați la toate ferestrele răturii de porci...”

La aceste cuvinte tocmai se auzi un mormăit care semăna strașnic cu un grohăit... Toți pâliră, ba chiar povestitorul simți un fior în spate.

— Ce este? întrebă unul.

— Nimic! răspunse povestitorul demurând din toate mădulele.

— Nimic? zise altul

— Dumnezeu știe ce o fi scărțit, zise nevasta lui Ilie și v'atți speriat ca muierile!

Cu toate acestea toți începură să caute pe sub bănci și prin colțuri.

GALERIA FIGURILOR CONTIMPORANE

D-1 Profesor Dr. V. Babeș

D-1 profesor dr. V. Babeș este unul din savanții noștri a căror reputație a trecut de mult granițele țării. Descoperirile și lucrările sale l-au pus în rândul întâi printre medicii și oamenii de știință ai Europei și Facultatea noastră de medicină se mândrește de a-l avea profesor.

Fiu al marelui patriot ardelen V. Babeș, doctor în medicină de la Universitatea din Viena, fost asistent, docent și profesor extraordinar de istologia patologică la Facultatea de medicină din Budapesta, d. dr. Babeș a fost chemat în 1887, priuitor o lege specială, ca profesor de anatomie patologică și bacteriologie la facultatea noastră de medicină.

D-lu' dr. Babeș i se datorește înființarea Institutului de patologie și bacteriologie din Capitală, care, prin extraordinara lui activitate științifică, a ajuns a fi una din instituțiile cele mai de competență ale țării. Într'adevăr, din laboratoarele acestui institut au ieșit cele mai prețioase descoperiri și lucrări de

anatomie, patologie, igienă și bacteriologie, lucrări și descoperiri cari au purtat în lumea științifică străină numele prof. dr. Babeș alături de numele României, în aceiași faimă.

Membru al Academiei Române, al Consiliului sanitar superior, al Academiei de medicină din Paris, colaborator al celor mai de seamă publicații periodice științifice române și străine, autor al unui însemnat număr de publicații în domeniul patologiei și igienei, d. dr. Babeș nu-și poate vedea contestat de nimeni astăzi rangul înalt ce ocupă în lumea noastră științifică și medicală, după cum nu i se poate tăgădui locul de frunte ce ocupă printre contemporanii cărora România le datorește faima ei de civilizație și de ridicare științifică și culturală”).

Ygrec.

*) După o notiță biografică scrisă de d. Aurei Scurtu.

ba Ilie, lăsându-și deoparte vitejia, întoarse și macatul patului.

După ce oamenii osteniră căutând fără folos, povestitorul mai trase o dușcă și urmă:

— „Cămătarul leșină de frică; porcii însă, cu niște picioare cât picioaroarele, intrară pe ferești și începură să-l înțepă cu ghiarele lor ascuțite până când îl deșteptară și atunci își mătură vîna. Greutatea era să găsească haina care în astă vreme-trecuse prin multe mâini. Furată de un țigan de la primul cumpărător, fusese vîndută unei teleloaice care o duse la bălci unde băgase de seamă că nimeni nu-i mai cumpără nimic de când avea haina. Teleloaica se miră, însă pricepu că vîna era a hainei. O aruncă în foc. Dar fosul nu se atinse de ea. „E lucrul dracului!“ — zise femeia strecurând haina în căruța unui țaran care se bucură de darul venit pe negândite, însă care nu-și mai putu vinde brînză cu care venise la țarg. „Dușmană mîna mi-a strecurat haina asta“ mormăi țaranul și tabără cu securea pe ea. Iată însă că bucățile se unesc la loc singure și haina rămîne întreagă. Făcându-și cruce, mai dădu odată cu securea, aruncă bucățile în dreapta și în stînga și o luă la goană.

De atunci diavolul în fiecare an își caută pe inserate bucățile din

haină, pe sub toate podurile și locurile ascuse. Se spune acumă că nu-i mai lipsește decât mâneca stîngă. Oamenii când trec seara prin aceste locuri își fac cruce și se roagă să nu-i ajungă vremea să petreacă noaptea în tovarăși necuratului”.

— Și așa, vezi, cu haina dracului? sfârși Ilie mai strecurând o privire furioasă pe fereastră.

Prelucrare de
Em. Riegler

PROVERBE
din Biblie

Cel ce iubește povața, iubește știința, iar cel ce urăște muștrarea, prost rămâne.

Mai bun este cel ce nu se fălește și are serv, decât cel ce face pe mîndru și n'are pîne.

Mîna celor harnici domnește, iar cea lenesă plătește dare.

Lenesul nici nu frige ceea ce a vînat.

Cel ce și păzește gura, viața și-o păzește.

Cel târziu la mînie, cu multă minte este, iar cel iute la mînie, înaltă nebunia.

TU PLECI!

— Reminiscență —

— Tu pleci... și dacă va 'ntreba De tine, ce să-ți spun?
— Arată-ți, cu 'nțelesuri dulci, Că dorul nu e bun!

— Dar dacă-o vrea să știe-apoi Din prag cum ai pornit?
— Mîngde-o, cum vei ști mai drag, Și spune-ți c'ara zămbit.

— Și dacă-mi va vorbi cu'n gînd De 'ngrijorări străpuns?
— Te rog să-ți dai acest inel Și tu va fi de-ajuns!

— Și dacă ochii ei seninî R'oi vedea plîngînd?
— Atunci, tu spune-ți... c'o iubesc, Și c'o să vin curînd!

P. Dănescu

SCRITORII VECHI

Neculai Milescu Spătar

de
I. NECULCEA

Era un boer Neculai Milescu Spătar, dela Vaslui de moșia lui, prea învățat și cărturar, și știa multe limbi: elinește, slovenește, grecește și turcește, și era mîndru și bogat, și umbla cu povodnic înaintea domnești, cu buzdugane și cu paloșe, cu soltare, tot sarmă, la cai; și lui Ștefăniță Vodă îi era prea drag, și-l ținea prea bine, și tot la masă îl pune, și la sfaturi; că era atunc gramatic la dînsul. Iară când au fost odată, nu s'au săturat de bine și de cinstea lui Ștefăniță Vodă, ce au șezut și au scris niște cărți viclene, și le-au pus într'un băț sfredelit și le-au trimis la Constantin Vodă cel Bătrîn Basarab în țara Leșească, ca să se ridice de acolo cu oști, să vie să scoată pe Ștefăniță-Vodă din Domnie. Iară Constantin Vodă nu a vrut să se apuce de acele lucruri ce-i scria, ce s'au sculat și au trimis bățul acel sfredelit, cu cărți cu tot, înapoi la Ștefăniță Vodă de le-au dat. Deci Ștefăniță Vodă, cum au văzut bățul cu cărțile, s'au prea mîniat și l-au și adus pre acel Neculai Milescu înaintea lui, în casa cea mică, și au pus pre calău de i-au tăiat nasul; scoțînd Ștefăniță Vodă în grabă hangerul lui din brău, au dat de i-au tăiat calăul nasul; și nu au vrut să-l lese pe calău să-l iae nasul cu cuțitul lui de calău, ce cu hangerul lui Ștefăniță Vodă i-au tăiat nasul. După aceea Neculai Cărnul au fugit în țara neîntească și au găsit acolo un doftor de-i tot slobozia sângele din obraz și-l botia la nas; și așa din zi în zi sângele se încheaga, de i-au crescut nasul la loc, de s'au tîmăduit; iară când a venit aice în țară, la Domnia lui Ilieș Vodă, numai de abia s'au fost cunoscînd nasul că-i tăiat. Numai tot n'au șezut în țară mult de rușine; ce s'au dus la Mosc la marele împărat la Alexii Mihailovici, la tatăl marelui Petru Impărat care a venit la noi aice în Moldova; și pentru învățatura lui a fost Terșiman împăratului, și învăța și pre fiul împăratului, pre Petru Alexievici carte, și era la mare cinste și bogăție; și la-și trimise împăratul Alexii Mihailovici sol la marele împărat al Chitailor, de au zăbovit la Chitaile vreo doi trei ani; și au avut acolo multă cinste și dar dela marele împărat al Chitailor și multe lucruri de mirat au văzut la acea împărăție a Chitailor și i-au dăruit un blid plin de pietre scumpe și un diamant ca un ou de porumb. Și înforcându-se pe drum înapoi s'au tîmplat de au murit împăratul Moscului, pro anume Alexii Mihailovici; iară senatorii dela Mosc i-au eșit într'u întâmpinare, și i-au luat acele daruri, și tot ce au avut, și l-au făcut surgun la Sibiri, și au șezut cățiva ani surgun la Sibiri.

DIN POPOR

BUSUIOC

(Poveste)

A fost odată, de mult, anume când nu pot să știu, și nici nu trebuie să știu, fiindcă nici aceia cari mi-au spus-o n'au știut când; atât c'a fost odată o femeie, care a avut doi copii buni și cu unul făcut *pribeag*, trei.

Acuma, cei doi copii, învățându-se ei între ei au găsit cu cale ca să gonească pe muma-sa de acasă, fiindcă și-au zis că nu împart ei averea cu *ata* că nu le e foarte bun...

Ea, așa, ce să facă? A plecat...

Mergând, a dat într-o pustietate și a tot mers două luni de zile, până i s'au încurcat cărările, și ne mai știind încotro s'o ia și-a făcut acolo o colibă ca să zălătuiască... A șezut ea, a șezut așa cinci ani de zile cu copilul nebotezat. La cinci ani, a trecut pe-acolo Dumnezeu cu Sfinți Petre. Dumnezeu îi zise lui Sf. Petre:

— Măi Petre, în coliba asta este o femeie văduvă, gonită, ce are un copil de cinci ani și e nebotezat...

— Hai să-l botezăm noi, Doamne...

Intrară în casă și găsiră femeia.

— Da ce, femeie, am auzit că ai un copil nebotezat...

— Am, și e de cinci anișori; da cine îl poate prinde *dela zbeg* 1)...; dar să vă vadă și pe Dumnezeu-astă... Că el n'a văzut lumea și se sperie de ea...

— Las' că-l prindem noi...

Dumnezeu se bagă după ușă și Sf. Petre sub masă. Cum intră copilul pe ușă, D-zeu îl sprijini în brațe și Sf. Petre îl stropi c'um busuioc cu apă pe cap, îl botezară, punându-i numele: *Busuioc*. Când fură să plece, D-zeu îi dete o sabie: *ce-o gândi, să taie*.

Acum, copilul creștea într'un an, ca în doi. Când se făcu de doisprezece ani, era ca unul de douăzeci și patru. Iși luă ziua bună dela muma-sa și plecă:

— Să rămâi cu bine, muma...

— Da und' te duci, maică?

— În lume...

— Cum în lume? Ce cauți?

— Iacă în lume s'o vad și eu...

Și-a plecat, lăsând pe muma-sa cu lacrimile în ochi... Pe unde mergea el, busuiocul creștea...

Merse e lcale lungă, lungă de tot, că cuvintele din poveste de-aici înainte se găsesc, și merse, cum spusese, cale ca de două luni de zile, până ajunse la o fântână în fața porții unui palat împărătesc. S'abătău la ea, bău apă de se răcori, se dete la o parte ca să se odihnească și adormi. Busuiocul tot creștea pe lângă el... În timpul ăsta veni o slujnică dela palat, la apă și-l văzu între busuioc și mult se miră cum creștea busuiocul pe lângă el... Când se duse la palat, împărăteasa începu s'o certe, că de ce a întârziat așa de mult la fântână; iar ea i spuse:

— Doamne, Impărăteasă, cum să nu întârzi, dacă la fântână am văzut un brad de voinic; nu știu fiindcă omonească e, ori dumnezeiască, că prea crește niște busuioc pe lângă el și pe urmele lui.

Impărăteasa nu crezu, ci se duse și ea să se incredințeze.

Ajungând acolo, rămase înlemnită... Trimise slujnica ca să vie vizitini cu trăsura; și ridicară binișor și-l puseră în trăsura.

Când deschise ochii, în palat împărătesc... Incepu să întrebe:

— Unde sunt eu aici?... Cine m'a adus?

Impărăteasa, mângându-l pe obraz, îi zise:

— Eu te-am adus maică, eu, în palatul meu, pentru că ești prea fru-

GALERIA ARTIȘTILOR ROMÂNI

D-na AGATHA BĂRSESCU

«Nici chiar cel mai expresiv cuvânt al limbii noastre n'ar fi în stare să exprime divinele însușiri ale Agathe Bărescu și să dea cititorilor o idee despre nespusul farmec al artei sale dramatice.

«... geniul ei mi-a procurat niște delicii artistice cum n'am avut poate niciodată.

«Arta ei este perfectă și mai presus de ori-ce critică; ea știe să recreze inimile muritorilor cu un balsam cereș și face pe cei cari o ascultă să nu mai simtă influența lucrurilor pământești. Vocea ei, bogată în modulațiuni, ne redă toate sentimentele sufletului omenesc și acest organ sună ca o solie de ingeri din lumile eterne ale spiritelor, sguduind și înălțând adâncurile cele mai profunde ale inimii noastre».

Acestea sunt scrisorile de acum câțiva ani ale criticului de la cea mai însemnată revistă vieneză de teatru «*Muzik und Theaterzeitung*», când d-na Agatha Bărescu își dăduse reprezentarea de adio la Burgtheaterul din Viena.

Noi nu avem de adăugat la elanul acesta de admirație decât mândria că ilustra artistă este româncă. Născută în București, fiică de colonel român, d-na Bărescu a fost trimisă de timpuriu la Viena, în casa unui unchi al său unde a primit cea mai solidă educație și cultură germană și de unde a eșit, după terminarea Conservatorului, spre a debuta pe scena Burgtheaterului în «*Hero și Leandru*».

Carierea teatrală a distinsei artiste a fost de atunci un neîncetat triumf și pentru noi românii a fost o adevărată sărbătoare ori de câte ori am avut prilejul să o admirăm pe vre-una din scenele noastre.

Acum, către sfârșitul acestei cariere, d-na Agatha Bărescu trebuie să privească cu mândrie la marele rol pe care l-a jucat în dezvoltarea artei dramatice la noi în țară și să primească elogiile ce i se aduc și acum ca cel mai bine meritat omagiu pentru marea sa artă.

Aldor.

mos și n'am copil, și ai să fii de-acum înainte copilul meu.

— Tot sunt eu băiat sărac, să stai aici, să-mi dea împărăția....

—și-a zis el în gând... Și astfel!... Șezu băiatul trei ani de zile, fără ca să fie supărat de cineva. Într-o zi îl strigă Impăratul și-i spune:

— Măi Busuioc, tată, știi tu câte războaie am tras eu contra unui zmeu ce se ține cu Impărăteasa, și n'am nici o putere?...!

— Ce zmeu?... tată, unde e?

— Hei, Busuioc, Busuioc... Vine întotdeauna la Impărăteasă...

Băiatul deși îl văzuse venind, nu-l cunoscuse, crezuse și el că este vre-un boier al curții. A doua zi i-l arată Impăratul când intra pe poartă. Busuioc îi ieși înainte și îi zise:

— Măi, până acum ai judecat tu aici, te iert; dar de acum înainte să nu te mai prind, că-ți ia capul cu sabia!

Zmeul se întoarse rușinat. Trei ani nu mai dete pe acolo. Impărăteasa plângea zi și noapte, și începu să scârbească pe Busuioc...

Zmeul știind că puterea lui Busuioc este în sabie, se furisă odată și vorbi cu Impărăteasa ca să facă cum o ști să-i ia sabia lui Busuioc.

Când vru să plece Busuioc a doua zi la vânătoare, Impărăteasa îi zise:

— Maică, nu-ți e greu tot încins și zi și noapte, ce-o mai fi de tine, mai lasă pârdașnica aia de sabie...

Iar băiatul crezând că-l gândește bine, lăsă sabia acasă și plecă la vânătoare...

Venind, se întâmpină cu el în curte. Busuioc îi zise:

— Nu ți-am spus măi zmeule să nu mai calci pe-aici?

— Ce spus!... Am venit să mă lupt cu tine....

— Mai îngăduie....

Și intră în casă spre a-și lua sabia; dar... ia-o de unde nu e!... Impărăteasa o detese zmeului!...

— Unde imi e sabia, muma?

Impărăteasa începu să răză:

— Vezi că te-am înșelat cu zmeul?...!

Impăratul când auzi aceasta, începu a plânge; dar degeaba.... Când ieși Busuioc afară, zmeul se repezi la el și-i tăia capul. Îi puse trupul și capul într-o butie și-l dete drumul pe mare!...

Când plecase el de-acasă, uitai să spuși, se luase după el un cățeluș, care, văzând cum îl ducea pe Busuioc, se luă după el.

Aruncându-l pe mare, o luă pe margine-i, până unde se scufundă utia și se întoarse urlând la muma lui Busuioc în pustietate.

În răstimpul decând plecase Busuioc de-acasă, muma-sa mai fă-

cuse încă un băiat, pe care, ca și pe Busuioc, îl botezase tot D-zeu și Sf. Petre, punându-i numele *Răgălie*. I-a dăruit și lui o măciuca: *în ce-o da, să sece*.

Când ajunse cățelul la poartă, urla de zicea că... Doamne!...

— Cine știe ce-o fi de Busuioc al meu, de vine cățelușul urlând!...

Răgălie se deșteptă când auzi astfel pe muma-sa, și-o întrebă:

— Nu cumva muma, să au eu tăta ori frate?...!

— Nu maică...

— Dar despre cine vorbești, cine fu?...!

Ea atunci, ne mai putând răbda, îi spuse plângând:

— Ai avut maică, ai avut; ai avut un frate cel chema Busuioc, ce era tot ca tine de voinic... Pe unde mergea el, numai busuioc creștea...

Auzind el că a avut frate, a plecat după el, pe busuioc, până a ajuns la fântână.

Dela fântână a luat-o în curtea Impăratului; dela curtea Impăratului, pe busuioc, până a ajuns la mare, și tot pe marginea ei, până a dat de butie, fiindcă busuiocul crescuse pe de-asupra apei de-un stânjen.

Cățelușul tot urla!... Urla odată spre Răgălie și odată spre mare: numai că n'avea gură să zică:

— Uite aici e! Aici e adevărat!...

Răgălie s'a gândit:

— Aici trebuie să fie!...

Deto cu măciuca și muma s'că. Intră în ea ca pe uscat, luă butia în spinare și ieși. O sparse, și când văzu pe frate-său se cruci!

Cu capul tăiat, trupul numai ciopârțele... Ce să-i facă? Auzi un glas ca din cer:

— Nu mai sta la gânduri, fă-ți cruce de trei ori și dă cu măciuca peste el!

Puse capul la loc așeză bucițele, se închină de trei ori și deto cu măciuca peste el, și frate-său sări drept în picioare.

— O, da mult mai dormi!...

— E-hei, frate, aveai să dormi mult, cât lumea, dacă nu erai eu!...

Văzu butia în care fusese aruncat și-și aduse aminte c'a fost tăiat. Și întrebă:

— Cine ești tu de mi-ai făcut atăta bine?

— Eu, cine să fiu? Sunt fratele tău, Răgălie.

Și i-a spus tărășenia cum a mers. Răgălie i-a spus:

— Măi frate-meu, cum am face atunci să scoatem sabia dela zmeu?

— Apoi, eu mă fac un cal!...

Și se și prefăcu.

(Va urma).

Nic. I. Dumitrașcu.

SĂRUTUL VENEREI

— Amintiri din Roma —

*În praful de aur ars de raze de soare,
Din sgură stinsă și de vreme înegrită
În marmură albă de Paros cioplită,
De printre ruine mai bine răsar.*

*Și caldul ce parcă-l lăsat s'o impresare
Căldura vieții l-o dă îndoită,
De simți că așa-fel cum e de mpletită
Tot mai ispitește o dulce strănsare.*

*În ochii ei umbra a pus o privire,
Lumina pe-obrazul i invie roșată
Și-ți pare că piatra așteptă să respire.*

*Sărutul Venerii e totuș de ghiță,
Sub forma năcățită tot marmură este...
Sărutul i iubită e-aceea poveste.*

1893.

Aureliu Dares

SFATURI CASNICE

Cum se scot peiele de lumânare de pe haine.

Ca să scoți o pată de lumânare de pe haină, se ia alcool rectificat de 90 grade și se toarnă 3-4 picături pe pată. Se freacă apoi locul cu putere, cu palma mâinei. Pata de lumânare se prăfuește și dispăre dacă o sufli.

CEALALTĂ

MARE ROMAN de HEIMBOURG

— Urmare —

— Nu știu Toaneto! Pictam liniștită pe când Anita trântea ca să mă ducă de urât. La un moment, după ce o rugasem să îngrijească de foc — căci este frig în odaile aceste nelocuite și umede, — aud sgomotul unei țărăni, care trecea repede și mi zice: „S'ar zice că e o trăsura de casă, oameni din Rotemberg, îngrijesc mai mult de dobitoace”. Anita își întinse și ea urechile, dar totul se liniști și vorbeam de alt ceva, când de o dată, auzii la spatele meu pași.

Ridicai capul și dădui cu ochii de prințul. Fusesi la început foarte zăpăcită, dar el, repede mă desmetici, scuzându-se că venise așa pe neașteptate. Îmi spuse ca și ție, că vrose să meargă la Grunau, și trecând pe aci îi venise ideea a se opri la Rotenburg pentru a mai revede locul unde petrecuse cel mai plăcut timp al vieții sale. Te rog, Toaneto, să nu mai spuiem la nimeni de asta, nu-mi face nici o plăcere.

— Ai să fi silită să-ți înterpuși copile tale pentru câteva timp”, îi spuseli cu încet.

Atunci oftă, și privind-și pictura răspuse:

„Poate că nare să stea mult. Ori și cum este foarte neplăcut să fi surprinsă așa!”

Ea apucase la dreapta pentru a intra la noi acasă; ea stătu puțin la îndoaială, apoi zise:

„Ași vrea să duc tabloul meu acolo, afară numai dacă nu ai vrea să îl dai tu?”

— Neapărat că nu, îi răspusei eu, încântată de buna ei gândire, dar te voi însoți, prințeso!”

Ea atunci alergă de a lungul casei, și sui treptele unde o auzii întrebând: „D-na Roden e acasă?”

În urma răspunsului negativ, o văzu dispărând în odaia lui și întorcându-se cu mâinile goale, avea aerul că fuge instinctiv de o putere ciudată, a cărei umbră întunecată și îngrijitoare vene să-i turbure calea. Repede își duse brațul pe după al meu și-mi zise:

„I-l m-pus pe birou, și acum îdem acasă.”

— Ai puțin la mama lui!

— Bine, dar să nu o deranjăm, căci are treabă multă, nu ști?

Masa era pregătită în sufragerie. Lumina verzuie care se strecura printre castanii se juca pe farfuri și pe argintărie; în mijloc, un buchet de liliac și de iasomie; apoi în capul mesei, la locul păstrat pentru logodni, un fel de leagăn făcut din erici verzi, și în fața celor două șervețele frumoși și artistice străne, o prăjitură mare în forma unui inger cu aripă care părea că și îndreaptă săgețile spre fericita pereche pe care îi adăpostea acel leagăn infrazit.

„Este pentru voi”, zisei eu încet, privind pe sora mea care își țintise privirea asupra acelui loc.

„Este îngrozitor!” răspuse ea, și o lacrimă îi umplu ochii.

În salon găsirăm pe d-na Roden ocupată a pune lumânările în două sfeșnice de argint. Văzându-ne, zise cu un aer de regret:

„Ce păcat că ați trecut prin sala de mâncare. Slugile au voit să facă o surpriză logodniților și au simțit o deosebită plăcere a decora locurile lor; nădăjduesc însă că n'ai văzut nimic, Charlota. Veniți acum de-mi ajutați puțin și mie, mai sunt atâtea de făcut!”

Doi apoi o pereche de foarfeci (Charlotei și o rugă să ne taie în colțuri o fășie de hârtie pentru a pune la lumânări, pe mine mă rugă să mă urc pe un scăunel ca să împodobesc policandrul, pe când ea, mai sprințentă, pune hârtie la lumânări și mi le da mie ca să le așez.

„Inchipuți-vă că adineauri auzii urciturii unei țărăni în fața castelului și mi sapărat că am zărit pe

prințul Otto. Nădăjduesc să fie numai o iluzie, căci nici odată nu sosește fără a preveni pe toată lumea, ca în sfârșit să facă tot orașul val-vârtej. Mai mult, jurase de și numai călca cu piciorul în Rotenburg, pretextând că este un oraș la care și se urâște de moarte, și că acelu care a avut idee să construiască un castel aci, ar merita să arză în iad ca pedeapsă!”

Loty tăia la hârtie fără a zice ceva dar răspunsei eu, și pentru ea:

„Nu te-ai înșelat, scumpă d-na, chiar prințul Otto a sesit!”

D-na Roden împreună mâinile și strigă:

— D-zeule, ce vine să facă aci? Păziți-vă copii, are să răstoarne întreaga societate! Mai ales, să nu stați la fereastră, svânturateleci acesta, are odaile chiar vis-a-vis de ale d-voastră!”

Loty isbucni în râs.

„D-ia il cunoști personal, mamă?”

— Dacă îl cunosc? Vezi bine că îl cunosc! L-am ținut pe genunchi când era micuț. Astăzi, este un băiat mare și frumos, zăpăcit și ușurat ca un prinț.

Este iubitul tuturor femeilor, ceea ce nu e de mirare, dar câte odată prea se întinde, i-am spus-o eu acum în urmă. Aveam drept, căci era încă copil; tot timpul îl petrecea cu băiatul meu cel mai mic, Max, pe care l-am pierdut când era de 16 ani.

Se duceau tot acolo unde nu trebuia să se ducă: când în vârful creșelului, când în lăptărie să-mi strice smântâna, sau în fructărie, ca să-mi mânance merele și perele.

Și acum, niciodată nu uită a veni să-mi strângă mâna și să-mi zică: „Bună ziua d-nă Roden, cum mergi cu sănătatea? Mai faci clătite din aceea minunate și plăciată a merei? Așa de bune cum le faci d-ta nici nu m-am mâncat, îți mărturisesc!” De doi ani nu a mai venit, atunci îl trimisesse tată-său, ca să se mai cumintească în urma unei grave prostii ce făcuse la curte; nu am aflat ce prostie; dar în loc să se cumintească, a născocit fel de fel de nebunii care a pus Rotenburgul nostru în mișcare. A adus pajațe, cari dau reprezentări aproape de barierea orașului, muzicanți și comedianți cari jucau piese de teatru, dar ce piese! D-zeu mare! numai operele de Offenbach sau de Hervé; toți pungeții după ulăi fluerau numai arii de aceea.

Nimeni nu își plătea locul: trimită el invitații cui vrea el, primarului, d-ruului și preotului, precum cămarului și băcanului, numai să fi adus fete frumoase. Nici odată nu am văzut balconul așa plin de fete brune și bălate, frumoase de picău și trebuia numai să le fi văzut pe prosticelele acelea de fete cum se credeau de onorate de a fi distinse de flusturateci de prinț.

Ai numai una din ele și-au făcut visul de viitor, visuri cari nu s'au realizat! D-ne! ce să ne facem iar?!

Când ne întorserăm acasă, Charlota, preocupată tot de întâlnirea ce avusese și de cele ce auzise, îmi spuse:

— Știi Toaneto, pe cine mi amin-tește prințul?

— Nu dragă.

— Pe Jean al nostru; tu nu găsești?

— Pentru ce?

— Este tot așa de frumos și de glumeț.

— Și tot așa de zăpăcit! adăogai eu cu amărăciune.

XII

La ora 7, plecarăm la serată. Bunica în rochia ei de moar, cu o haină de dantelă neagră pe umeri, o bonetă de dantelă albă, cu panglică roșie, în părul ei argintiu; eu în

rochia mea de mătase neagră, nevând altă găteală de cât o broșe cu diamante pe care o aveam de la mama.

Charlota mergea înaintea noastră, foarte frumoasă în rochia ei albă, și fața trandafirie. Aerul era foarte curat, câte-va picături de ploaie luceau pe fiecare frunză.

Loty mergea cu capul sus, respirând cu tot pieptul aerul înbălsămat. Deodată se întoarse către mine și mi zise:

„Mă este o frică pe care nu mi-o explic; ași vrea să fiu deja acasă la noi!”

Statura înaltă a lui Charles Roden se desprinse dintr'un tufiș, și apucând de mână pe Charlota îi zise:

— Ce frumoasă ești prințesa mea, cât îți mulțumesc că și-ai scos rochia de dolu, și ai pus pe aceasta albă care te prinde așa de bine! Vino, am să-ți mulțumesc și pentru tablou; Toaneto, îi așa de bună și ne scuză peșin la mama!”

O duse spre bancă, sub tei, unde zări un buchet mare superb de trandafiri albi.

„Nu știu dacă Charlota se jenează de noi, zise bunica; e așa de ciudată! S'ar zice că numai în urma unei lupte lăuntrice s'a lăsat să fie atinsă de el. Ai observat că ar fi voit mai bine să rămână cu noi?”

Când ajunserăm la capătul grădinei, logodnicii veni și ei; Loty nu acordă așa multă vreme lui Charles pentru a-i face mulțumirile lui; cu o mână își ținea rochia cu cea laltă buchetul de trandafiri, și avea aerul palid și rece. Fața logodnicului ei era roșie; nu i venea bine în haine negre; cismele cu clape și haina cenușie îi venea de o mie de ori mai bine!

Când servitoarea deschise ușa și anunță: „baroana de Wertern” se făcu o mare tăcere în salon.

D-na Roden veni înaintea noastră, apucă de mână pe bunica, și o conduse pe canapea repetând: „Cea mai bună prietenă a mea, baroana de Wertern, d-ra Antoaneta de Wertern și d-ra Charlota de Wertern, logodnica fiului meu!”

Iar se făcu un moment tăcere, apoi un zgomot asurzitor de voci, reluând convorbirea lor întreruptă. Bunica se așeză pe canapea, lângă d-na primă-reasă și eu mă așezai lângă ea, având alături de mine pe tânăra soție a d-ruului.

Loty sta lângă fidanțul ei, care îi puse un scaun lângă mine, în urma cererii ce îi făcu. Toate privirile se stătiră puțin câte puțin spre ea, și conversația la început atât de aprinsă, scăzu; câteva fete numai își schimbau părerea asupra logodnicei. Căuta să fac pe Charlota să ia parte cu mine la conversație ce legați cu vecinica mea bălaie; la început păstra tăcere absolută și mă durea, fiindcă știam mai bine ca orice cine, cu ce vrajă vorbea ea, când vroia. De odată numele prințului se amestecă în conversație, și toate glasurile se aprinseseră din nou pentru a-l lăuda în slăvile cerului.

„Se zice că are de gând să rămână în Rotenburg.”

— Ba de loc; a venit ca și în rândul trecut, în urma dorinței formale a lui tată-său.

— Sper că are să organizeze iar regate, strigă o fată tânără foarte entuziasmată.

— Vai de mine, iar nu o să mai am un moment liber, întrerupe primarul, oftând.

— Numai de-ar juca iar comedii! zise nevasta pădurarului, d-na Forter.

„Să nu crezi că ai să lipsească”, ripostă soțul ei cu un ton malițios.

Apoi se începu o desbatere foarte aprinsă despre prinț.

Cea mai mare parte era pentru el, pe când bărbații erau contra lui; printre aceștia inspectorul pădurilor ni se părea că desvotă niște argumente foarte cu judecată cu toate că erau puțină răufăcioase, dar care mie îmi plăceau.

Vestea supcului puse capăt acestui incident; trecurăm în sufragerie, pro-

cedați de logodnicii, care luară loc sub bolta de verdeț rădicată în onoarea lor.

Pentru mine avusei o impresie ciudată, să văd pe sora-mea așa frumoasă și nepăsătoare sub aceea verdeț. Ea nu luă din nici un fel de mâncare, cu toate insistențele fidanțatului ei care după câte-va clipe, se ridică repede și taie crăcile pe care le asvârli pe jos.

Ea sedea lângă inspectorul de păduri, care profită pentru a-mi da o mulțime de amănunte asupra ușurinței prințului, când preotul ne rugă să facem tăcere, pentru a celebra noua fericire care sosise în casa Roden prin logodna fiului cu d-ra de Wertern. Făcu laude multe familiei, care mai mult de un veac din tată în fiu, cinstise această casă, lăsând o amintire de mare și generoasă noblete, și fericită pe tânăra fată care avusese onoarea de a fi aleasă ca soție de cel din urmă Roden, rugând pe mosafiri a bea în sănăta-tea fericită perechei.

Toți plaudară, apropiindu-se de tinerii logodniți și fericindu-i, cu paharele pline.

În mijlocul acestui sgomot vesel, văzu deschizându-se ușa salonului și în pragul ei, apărând, prințul Otto, îmbrăcat într'un frumos costum de plimbare. Se uită la toți, până dete cu ochii de d-na Roden care pentru a-l primi, lăsa să i scape aceste cuvinte:

„Prințul! O! D-ne!”

Prințul nu era privit cătuși de puțin, ca un strein de toți cei de față; tocmai de aceea fu salutat cu exclamări vii de bucurie și de bună venire. După ce se înclină puțin și strănse de mână pe Charles, își apropie scaunul de al Charlottei și începu să vorbească cu ea, rugând pe toți să nu se descurajeze cătuși de puțin, de vreme ce venea să adauge și el urările lui de fericire, la acelea ale prietenilor, vechiului camarad Charles.

În realitate nu turbura cătuși de puțin veselia generală.

Primii un pahar de șampanie, ciocni cu vecinii lui, și începu a vorbi cu toți, ca un tânăr care se simte bine într'o adunare de prieteni. Ne primind să mănânce, sorbea din șampania spumoasă, cu o plăcere vădită; Charlota de asemenea, își ducea paharul din când în când, la gură, regăsind încetul cu încetul farmecul irezistibil al convorbirii ei.

Charles din potrivă, sta tăcut: cred că numai el și cu mine, erau singurii din societate, care păreau preocupaji în mijlocul veseliei generale.

Simțeam o amărăciune de nedescris, eram fără chef la masă, dar nimeni nu se gândea a se ridica, căci prințul vorbea foarte înflăcărat cu sora-mea și nu părea că vrea să plece cătuși de puțin.

Se sculă în fine și luând brațul Charlottei zise:

„Este un timp splendid afară: ni-dem, d-lor și d-nelor să ne plimbăm puțin prin grădină!”

Charles veni numai de cât lângă mine, și luându-mă de braț, ne luarăm după el.

Noaptea era superbă. Luna își arunca vălul albăstriu pe pământ, aerul era parfumat de liliac și de flori. Mergeam fără a zice un cuvânt, în urma umbrelor elegante ale prințului și ale lui Loty, care păreau că fug de noi; brațul lui Charles tremura, și fără să vreau îmi veni lacrimile în ochi.

„Plângi, Toaneto? mă întrebă el oprindu-se.

— Nu, răspunsei eu, stăpânindu-mă.

— Cum găsești pe prințul Otto? mă întrebă el cu amărăciune, dar înainte de a răspunde adăogă: „Ai să intrăm, m'am săturat alergând după el!”

Eu mă oprii, șovăind; apoi adăogă:

„Crede-mă, aurul curat nu se topește la foc de paie; aidem în casă!”

A se citi urmarea în „Universul Literar” care va apare Duminica viitoare

Ilustrația noastră colorată

O nouă victimă a aviației în Franța

În ziua de 20 Iunie c. s'a întâmplat un accident mortal la aerodromul din Betheny, despre cari s'au publicat următoarele amănunte:

Aviatorul Wachter, în vârstă de 38 ani, mecanic și societății pentru fabricarea de aeroplane «Antoinette», a sburat aproape ziua întreagă, concurend la premiul de înălțime. Bătea un vânt de 12 metri pe secundă. Spre seară Wachter s'a ridicat la o înălțime de 300 metri. Deodată aparatul începu să se clatine și coborându-se la 150 metri, a căzut de la această înălțime cu o iuteală ametitoare, ca plumbul. Aeroplanul a fost prăfăcut într'un morman de ruine. Wachter a fost scos mort de sub fărâmaturi. Moartea i-a fost instantanee. Cauza nenorocirii, se crede, este că Wachter zburase cu puține ore înainte pe ploate și aparatul udându-se, s'a îngreunat. Pierzând condițiile de stabilitate și echilibru, aeroplanul era expus la un accident.

Un episod foarte interesant este următorul: Wachter, observând că aeroplanul are să cadă chiar asupra publicului, producând o catastrofă și mai mare, a oprit motorul, citând la o depărtare de câțiva pași de la public. Ilustrația noastră de azi reprezintă scena acestei catastrofe.

RĂS ȘI PLĂNS

Când suntem agitați de afecție, de durere și jale sau de veselie și cuprinși de rușine, râdem, plângem sau roșim. Aceste fenomene trupești externe ale mișcărilor simțurilor sunt niște întocmiri regulate.

Când râdem râsulăm profund pentru că să dăm afară aerul respirat în tonuri tari și sacadate. Contrariul este plânsul. Respirăm în convulsii scurte, superficiale — mai mult prin nări — pentru ca apoi oftând profund, greu, cu nările dilatate, să răsufliăm, având gâtul pierat înainte, până când lacrimile curg în picături abundente pe obraji în jos.

Care este efectul acestor fenomene convulsive? La râs i se îngreunează sângele întorcându-se la inimă. Creierul trebuie să fie plin din belșug cu sânge venos, la plâns prin respirarea continuă și suspinătoare coșul pieptului este lărgit până la extrem, astfel în cât sângele venos este repede reabsorbit. Ori cine știe cât de binefacător lucru este când cineva poate să plângă, fiind cuprins de o mare tristețe. De asemenea se știe cât de bine este când cineva poate să râdă cum se zice «din adâncul inimii».

Pare că este numai o ipoteză presupunerea că râsul și plânsul reprezintă o regulare a distribuției sângelui. Dar ea nu pare improbabilă. Pentru veracitatea ipotezei vorbesc faptul când cineva râde fără motiv, de pildă prin «molipsire», așa dar se distribuie sângele în chip potrivit, dispoziția devine ridicolă. Din contra există stări bolnăvicioase cu o profundă depresie sufletească («melancolia»), fără motiv de a fi trist, care s'ar avea cauza într'o proporție deosebită a distribuției sângelui.

Și dacă la gădilire se produce un râs irresistibil, faptul acesta nu este contra ipotezei de mai sus. Trebuie să ne închipuim că prin gădilire se schimbă distribuția sângelui în corp și prin urmare și în creier. În timpul războiului de 30 ani se obișnuia printre soldați gluma barbară ca să se frece cu sare tălpile unui om legat, și apoi să se pună o capră ca să le lîngă. Aceasta producea o mare gădilire și sângerare violentă într'un râs nebun și neîntrerupt și dădea sufletul. Moartea provine din cauza pu-

tură cu paralizia, de oare-ce inima nu putea birui această supra-activitate.

Roșirea la rușine și perplexitatea este a se atribui și la o schimbare distribuire a sângelui. Roșirea este cu totul independentă de voință, și privirea este lăsată în jos, capul aplecat, pe când fața și pierde expresiunea de vioiciune. Individul este stăpânit în regiunea inimii de un sentiment nedefinit și este cu totul incapabil să spună o vorbă rațională sau să ardească o idee. El habotosește în cea mai mare perplexitate că va curvinte, cari nu corespund situației. Și roșirea o putem provoca pe cele artificiale, cu aceleași fenomene ale turbării minții, prin inhalarea de nitrit de amyl. Chestia e așa: dacă se ivește un afect, trebuie să aibă loc o deosebită distribuție a sângelui, care se face prin ajutorul corpului. Invers, dacă distribuția sângelui este provocată artificial, se ivește aceeași dispoziție spirituală corespunzătoare. Dacă dispoziția sufletească este, tristete sau veselie, atunci fără îndoială că izbucnirea fenomenelor corporale convulsive are un efect binefacător și de ușurare.

Corneliu

DIN HAZUL ALTORA

Motiv binecuvântat

Musterul. — Mi-ai spus că papagalul asta spune tot ce aude.

Negustorul. — Firește, am spus.

Musterul. — Și cu toate astea nu spune nimic.

Negustorul. — Eroare, d-le. Spune tot ce aude. Chestia e că nu aude nimic, fiindcă e surd.

Recunoștință

— Am făcut bine la mulți în cariera mea, dar dacă cuvântul *recunoștință* există, eu nu l-am întâlnit nicăieri.
— Eu am dat odată peste el.
— Mă miră! Unde?
— Într'un dicționar.

JOCURI

Joc de cuvinte

— de d. B. Codreanu, loco. —

Presint cuvintele: *Veselie, Ud, Inchis, Pesimism, Iad, Mort* (adj.), *Tulbur, Negru, Apropiere, Paradis, Civil, Național, Libertate, Intern, Lungime, Murdărie, Căruțate*, și cer a fi înlocuite prin opusul lor așa ca, în caz de exactă înlocuire, inițialele noilor cuvinte să dea numele și pronumele unui mare erou român.

Capoanele și deslegările se trimet administrației, strada Brezolanu, 11.

Deslegarea enigmat din «Universul literar», No. 25, este:

Ceas-ornic

Au câștigat, prin tragere la sorți, câte unul din cele 10 volume bibliotecă acordate ca premii, următoarele persoane:

București. — D-rele Paraschiva Popovici, Cecilia Caudel, Ida Székely și Hermine Gassé.

Baia de aramă. — D-na Alice N. Sărbulescu.

Campina. — D. Ionel N. Caracolea. Lătești (Tutova). — D-ra Elena Crețu.

Adjuda-Vechiu. — D-na Ecaterina I. Manolescu.

Brăila. — D. Costache Trandaf.

Focșani. — D. Sebastian Kaufman.

POȘTA REDACȚIEI

D. I. S., Tg. Trotuș. — Nu vă formalizați. Vom publica din versurile voastre.

Polip, Galați. — Cele trimise nu sunt publicabile. Mai trimiteți, chiar și epigrame.

Al. I. M., loco. — Am toată bunăvoința, dar nu vă pot «incoraja». Cine vrea să scrie trebuie să aibe «talent gramatic». Sunt dispus să vă ceavîng că nu sunteți scriitor.

A. W. B., Bendeș. — Vasa alege ceva din cele trimise.

Montazon, Brăila. — Nici acestea. Nu mai trimiteți.

E. J., loco. — Bine n'țeles n'o găsesec bună.

Casă de Sănătate

SPECIALA PENTRU BOALE DE FEMEII

SUB DIRECȚIA Doctorului I. KIRIAC

Chirurg primar, șeful serv. de gynecologie și al spitalului Eforiei

SECTIE SEPARATA pentru BARBAȚI (hemoroide, hernii, tumori, calcule vesicale, stricturi uretrale, etc.)

Strada Sf. Ioană 8, în dosul Teatrului Național — TELEFON 2/96 —

VOPSEA de PĂR RAPID

Garantat absolut nevătămătoare, vopsește imediat părul cărunțit sau alb, în negru, în brun, castaniu sau blond într'un mod atât de perfect și de natural, în cât nu se cunoaște de loc că părul este vopsit. Intrebuițarea mai simplă și mai ușoară ca la oricare altă vopsea de păr. Lei 2.50 la drogueri și farmacii.

Tusea cea mai rebelă,

bronșitele acute și cronice, tusea măgărească vindecă sigur

PECTOSIN ITEANU

— Sticla lei 3. — Drogueri și farmacii —

Anemia clemosa, neurastenia, isteria, slăbiciunea generală combată

HEMOFER ITEANU

Face pătă de slăncare și este unul din cele mai puternice reconstituente ale corpului slăbit.

— Sticla lei 4. — La drogueri și farmacii

BOMBOANE ORIENTALE

Parfumează admirabil și dis-

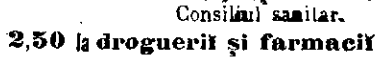
trug ori-ce miros urât al gurii. Cutia 50 bani la drogueri și farmacii. A se observa marca: «Scimitara cu stea».

MIGRENA

dureri de cap, de dinți, nevralgii, dureri reumatice, vindecă sigur Pastilele

Nevralgice Jurist, aprobate de Consiliul sanitar.

2,50 la drogueri și farmacii

UN OBRAZ CURAT ȘI FRUMOS

Înainte și După întrebuințarea Cremei și Pudrei «Flora».

Panată de păr «Flora» reintrecută pentru îngrijirea rațională și igienică a părului, lei 2,50. Capilogen «Flora» (apă de păr) sticla mare lei 3,25, mică 2,50. Pasta de dinți «Bucol» lei 1. Apă de gură «Bucol» lei 1,25. Lapte de crin «Flora» pentru întreținerea tenului lei 2. Săpun de Lapte de crin «Flora» lei 1,25.

La nemulțumire se restituie imediat costul.

Toți abonații la «ZIARUL CĂLĂTORILOR»

participă, cu începere de azi, la următoarele marți și de valoare prezintă:

1) O sobă «Godin», No. 3, cumpărată de la cunoscuta casă: Industria Metalică «Marcu», B-dul Elisabeta, No. 5.

2) Una pușcă fină de vânătoare, cu 2 țevi, cal. 12, din vechia și renumita fabrică Pieper Bayard.

3) Un pistol automat de buzunar, Pieper Bayard, modelul cel mai nou, fiind de calibru mare, 7,63, însă format redus, foarte portativ.

4) Una carabină de mare precizie, cal. 12, Pieper Bayard, semi-automată.

Toate aceste arme sunt cumpărate de la marele magazin B. D. Zisman, 44, Calea Victoriei, furnizorul Curții Regale.

5) Una oglindă mare venețiană de cristal;

6) Una măsuță de toaletă, cu oglindă de cristal;

7) Una mașină de cusut, de mână;

8) Două frumoase tablouri. Toate aceste 5 obiecte sunt cumpărate de la marele magazin de mobile Marco Dattelkremer, strada Carol, No. 62.

9) Una pendulă de birou;

10) Una chisă de argint de China, foarte frumoase obiecte, cumpărate de la magazinul de încredere Schmitt & Stratulat, Calea Victoriei, No. 53.

11) Un gramofon perfecti-

onat;

12) Una mandolină din lemn de palisandru, ornată cu sifel, cumpărate de la marele magazin de muzică Jean Feder, Calea Victoriei, 51.

13) Una fructieră, argintată și aurită, cu 12 cașile pentru desert, aurite, cumpărată de la cunoscutul magazin de bijuterie Th. Radivon, B-dul Elisabeta, 9 bis.

14) Una toaletă de bambu veritabil, cumpărată de la bine asortatul magazin de mobile de trestie și bambu D. Litmann, str. Lipscaii, No. 3.

15) O duzină crema «Flora».

16) O » săpun «Flora».

17) O » pudră «Flora».

18) 2 ceasornice de argint pentru bărbat.

19) 5 abonamente pe 6 luni la ziarul umoristic «Veselia».

20) 5 abonamente pe 3 luni la ziarul «Universul literar».

Toate aceste frumoase premii se oferă cu începere de azi, prin tragere la sorți, abonaților «Ziarului Călătorilor».

Prețul abonamentului lei 3 pe un an 2,50, pe 6 luni.

Reclama e sufletul comerțului

«UNIVERSUL LITERAR»

Cupon No. 26.

NOUILE PREMII

ALE ZIARULUI

„UNIVERSUL“

Cu incepere de astăzi, ziarul „Universul“ oferă abonaților săi următoarele mari și de valoare premii:

O VILA LA SINAIA

Construită anume anul acesta pentru abonații noștri, în pozițiunea cea mai încântătoare a Sinaei, pe strada Furnica.

UN DORMITOR DE BRONZ

Foarte elegant, de mare valoare, cumpărat de la „Industria Metalică Marcu“, B-dul Elisabeta No. 3

UN DIVAN-PAT și UN SALONAS MODERN

Cumpărate de la marele magazin de mobile LA CENTRALA, Marco Dattelkremer, str. Carol No. 62

Un mare Pedestal de Marmoră

Foarte frumos sculptat, pentru flori.

Una Bicicletă, Una Pușcă de Vânătoare și Un Pistol Automat

Cumpărate de la marele magazin de arme B. D. Zissmann calea Victoriei 44.

Un Gramofon perfecționat

O Vioară sistem Stradivarius

Cumpărate de la marele magazin Jean Feder, calea Victoriei No. 54.

Un flaut ornat cu fildeș cumpărat de la magazinul La Harpa, c. Victoriei 3.

Un ceasornic de aur pentru bărbat și 0 pereche cercei cu 6 pietre diamant, cumpărate de magazin „Ceasornicaria Colței“.

Una pendulă de perete artistică lucrată, bătând orele.

0 elegantă pendulă de birou.

Doă fructiere, cumpărate de la marele magazin de horologerie și bijuterie Th. Radivon, Bulevardul Elisabeta No. 9.

Un inel De dam cu o piatră de valoare.

10 tablouri aquarele.

Sease ceasornice pentru bărbați.

Sease ceasornice „Reveil“.

20 abonamente pentru 6 luni la „Vesella“

10 abon. pentru 6 luni la „Ziarul Călătorilor“

Cu toate că acordă aceste mari premii, „UNIVERSUL“ menține aceleași prețuri de abonament adică:

Lei 18 pe un an; Lei 9,15 pe 6 luni; Lei 4,65 pe trei luni

Abonații mai primesc gratuit „UNIVERSUL LITERAR“, iar cei ce se abonează cu incepere de azi mai primesc un volum din

— Memoriile Regelui Carol I —

Spre a participa la premiile acestea, abonații pe un an primesc 30 de bonuri; cei pe 6 luni, 14 bonuri; iar cei pe 3 luni, 5 bonuri.